

Δευτέρα Παρουσία, Ανάσταση, χιλιετής Βασιλεία στο θεολογικό σύστημα των Μαρτύρων του Ιεχωβά (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

ΙΒ. Δευτέρα Παρουσία, Ανάσταση, χιλιετής Βασιλεία. Ήδη έχει γίνει λόγος για τις εσχατολογικές προσδοκίες των Μαρτύρων του Ιεχωβά και τις συνεχείς διαψεύσεις τους, για τον χρόνο έναρξης των εσχάτων [251]. Η εσχατολογία τους επικεντρώνεται στα εξής σημεία: 1) στη μάχη του Αρμαγεδδώνα [252]. 2) στη χιλιετή Βασιλεία του Χριστού. 3) στην απελευθέρωση του Σατανά και την τελική σύγκρουσή του με τον Ιεχωβά και 4) στη λύση των «προβλημάτων» του κόσμου με τον αφανισμό του «συστήματος» του Σατανά και τον αιώνιο θρίαμβο του «συστήματος» του Θεού [253].

Η χιλιετής περίοδος της Βασιλείας θα είναι γι' αυτούς η χιλιόχρονη «Ημέρα της Κρίσεως» [254], όχι μόνο για τους νεκρούς, αλλά και για τους υπηκόους της

Βασιλείας, αφού όλοι αυτοί θα κριθούν στο τέλος των χιλίων ετών βάσει των έργων τους [255]. Θα επικρατεί ειρήνη και όχι ανθρώπινος πόνος, ασθένειες και θάνατος. Οι άνθρωποι θα ζουν μακάρια ζωή, με υλικές απολαύσεις [256].

Όταν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά μιλούν για τη Δευτέρα Παρουσία [257], δεν εννοούν πραγματική έλευση του Χριστού. Ο Χριστός αναστήθηκε ως μία πνευματική και αόρατη ύπαρξη. Κατά την εταιρεία «Σκοπιά» πρόκειται τότε να αναστηθούν: 1) Όλοι οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης. 2) Δισεκατομμύρια άλλοι που πέθαναν αγνοώντας την Αγία Γραφή και την ανάγνωση. 3) Όσοι πέθαναν σε νηπιακή ή παιδική ηλικία και δεν είχαν βαπτισθεί. 4) Οι «προβατοειδείς» Χριστιανοί. 5) Μερικοί από τους Σοδομίτες και τους Γομορρίτες. 6) «Μερικοί από τους άδικους που δέχθηκαν το κήρυγμα του Χριστού και των μαθητών Του. 7) Ο ένας από τους δύο ληστές που σταυρώθηκαν μαζί με τον Χριστό [258]. Αντιθέτως, δεν θα αναστηθούν: 1) Ο Αδάμ και η Εύα, επειδή ήταν τέλειοι άνθρωποι, όταν αμάρτησαν. 2) Ο Ιούδας, ο «υιός της απωλείας». 3) Όλοι εκείνοι οι οποίοι έχουν γνώση Θεού, αλλά διαπράττουν το κακό [259].

Ο Θεός, ισχυρίζονται οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, δεν πρόκειται να έλθει στη Γη για την τελική κρίση. Ούτε και στο τέλος της χιλιετίας θα πραγματοποιηθεί ανάσταση των νεκρών για να κριθούν. Όταν η Αποκάλυψη (Κεφ. 20, 6. 5) [260] γράφει ότι «οί λοιποί τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἄχρι τελεσθῆ τά χίλια ἔτη», δεν εννοεί, κατά τους

Μάρτυρες του Ιεχωβά, ότι στο τέλος της χιλιόχρονης Ημέρας της Κρίσεως θα αναστηθούν και άλλοι, αλλά «σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι αποκτούν ζωή με το να φθάνουν, τελικά, σε ανθρώπινη τελειότητα» [261].

Ο Χιλιασμός των Μαρτύρων του Ιεχωβά, ο οποίος ανήκει στον λεγόμενο «προχιλιασμό» [262], αρνείται την αισθητή παρουσία του Χριστού [263] κατά τη διάρκεια της Βασιλείας [264], τη γενική ανάσταση των νεκρών, δικαίων και άδικων, στο τέλος της Βασιλείας και την καθολική και ταυτόχρονη κρίση ζώντων και νεκρών. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι απόψεις αυτές έρχονται σε αντίθεση με πολλές μαρτυρίες της Γραφής [265]. Όσοι διακατέχονται από χιλιαστικές δοξασίες δεν δέχονται ότι ο Αντίχριστος θα έχει συγκεκριμένο ιστορικό ρόλο στα έσχατα. Η θεωρία για τη βασιλεία του Αντίχριστου δεν συνάδει με τη χιλιαστική αντίληψη περί επίγειας Βασιλείας του Χριστού.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

251. Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο χρόνος της Δευτέρας Παρουσίας είναι άγνωστος «Και ήξει Κύριος ο Θεός μου και πάντες οι άγιοι (άγγελοι) μετ'αυτού... και η ημέρα εκείνη γνωστή τω Κυρίω (Ζαχ. 14, 5-7), διότι είναι ο δημιουργός του χρόνου (Εβρ. 1,2). Βλ. Σωτηρόπουλος, Όπ.π., σ. 268.

252. Ο Αρμαγεδδών θα είναι μια νέα τιμωρία-αφανισμός των αμαρτωλών, όπως έγινε παλιά με τον κατακλυσμό. Αυτός θα είναι μία «μάχη του Ιεχωβά στην οποία η ασέβεια θα εκλείψει από τη Γη». «Θα καταστρέψει τελείως τα άορατα και ορατά μέρη του πονηρού αυτού κόσμου κι έτσι θα σημάνει τη συντέλεια του κόσμου». Τον Αρμαγεδδώνα θα τον επιφέρει ο Ιεχωβά, με αρχιστράτηγο τον Χριστό, ο οποίος θα αφανίσει τους κακούς ανθρώπους και μόνο οι ευσεβείς και δίκαιοι δεν θα πάθουν κακό. Όλο το ανθρώπινο γένος θα ζει με ειρήνη. Έτσι, ο Θεός θα «διεκδικήσει» το όνομά Του και την παγκόσμια κυριαρχία του. Βλ. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 298-299. Πρβλ. Παπαδόπουλος, Όπ.π., σ. 218. Κόκορης, Ορθοδοξία...,τ. Γ', Όπ.π., σ. 239-245. Αρμαγεδδών σημαίνει όρος Μαγεδδώ ή Μεγιδδώ, τόπος φονικών μαχών (Κριτ. δ' 5-7). Τον έχουν προφητεύσει για τα έτη 1874, 1878, 1914, 1918, 1925, 1931 1975. Αφού διαψεύστηκαν, λένε απλώς ότι πλησιάζει η ημέρα. Στην Αποκάλυψη (14: 19-20) εικονίζεται ως πάτημα σταφυλιών, όπου οι κακοί θα τρυγηθούν και θα καταπατηθούν. Βλ. Κόκορης, Ορθόδοξος Αντιαιρετική..., Όπ.π., σ. 27-28.

253. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 297.

254. Ματθ. 10:15-12,36. Β΄ Πέτρ. 3, 7.1; Ιω. 4, 17. Ιούδ. 6.

255. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 307.

256. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 300. Επίσης, Κόκορης, Ορθόδοξος Αντιαιρετική..., Όπ.π., σ. 29-30. Οι οπαδοί της εταιρείας δέχονται ότι η Βασιλεία είναι πραγματική κυβέρνηση με νόμους και ότι σύντομα θα κυβερνάει τη Γη. Βλ. Αλεβιζόπουλος, Μια Δικτατορία..., Όπ.π., σ. 32.

257. Κόκορης, Ορθοδοξία..., τ. Α΄, Όπ.π., σ. 238-241.

258. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 303-304. Πρβλ. Κόκορης, Ορθοδοξία..., τ. Β΄, Όπ.π., σ. 125-130.

259. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 304-305.

260. Το χωρίο Αποκ. 20,5 αποτελεί δείγμα σεβασμού εκ μέρους των Μαρτύρων του Ιεχωβά προς την Αγία Γραφή. Η Αποκάλυψη δηλώνει σαφώς ότι οι «λοιποί των νεκρών» δεν θα ζήσουν μέχρι να συμπληρωθούν τα χίλια χρόνια. Αυτό συνεπάγεται ότι μερικοί από τους νεκρούς θα αναστηθούν στην αρχή της χιλιετίας (πρώτη ανάσταση) και οι υπόλοιποι κατά το τέλος της (δεύτερη ανάσταση). Αν ερμηνεύσουμε κατά γράμμα την προφητεία, είμαστε υποχρεωμένοι να δεχθούμε ότι στο τέλος της χιλιετίας θα υπάρξει μία γενική ανάσταση των νεκρών. (Αποκ. 20, 12, 13) *«Και είδον τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, εστώτας ενώπιον του θρόνου, (...) ο έστιν της ζωής· και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τα έργα αυτών. Και έδωκεν η θάλασσα τους νεκρούς τους εν αυτή, και ο θάνατος και ο άδης έδωκαν τους νεκρούς τους εν αυτοίς, και εκρίθησαν έκαστος κατά τα έργα αυτών».* Η ανάσταση αυτών θα γίνει μετά τη χιλιετία, (Αποκ. 20, 6-10). Οι στίχοι 11-15 κάνουν λόγο για τα μετά την περίοδο της χιλιετίας, τη γενική ανάσταση των νεκρών και την τελική κρίση. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, επειδή δεν μπορούν να εντάξουν στο εσχατολογικό πλαίσιο τους ανάσταση νεκρών μετά τη χιλιετία της Βασιλείας, παρερμηνεύουν τη φράση «οι λοιποί των νεκρών ουκ έζησαν», υποστηρίζοντας ότι όλοι οι άνθρωποι αποκτούν ζωή με το να φθάνουν σε ανθρώπινη τελειότητα» (Μπορείτε να ζείτε, σ. 182). Και εδώ, όμως, πλανώνται οι Μάρτυρες του Ιεχωβά. Κατά την Αποκάλυψη, θα υπάρξει μία «πρώτη ανάσταση» στην αρχή της χιλιετίας και θα αφορά σε εκείνους μόνον που θα λάβουν μέρος στη χιλιετή Βασιλεία του Χριστού και μία δεύτερη γενική στο τέλος της περιόδου αυτής και εν όψει της Γενικής Κρίσεως. Αν δώσουμε συμβολική ερμηνεία στα περί χιλιετούς Βασιλείας της Αποκάλυψης, ότι δηλαδή αναφέρονται στην περίοδο της Χριστιανικής Εκκλησίας, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι η «πρώτη ανάσταση» έχει πνευματικό χαρακτήρα και μάλλον πρόκειται για την κατά το Βάπτισμα μυστική κοινωνία του

χριστιανού στον θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού. Έτσι, το Βάπτισμα παίρνει τον χαρακτήρα του «πρώτου θανάτου» (πρβλ. Ιω. 3, 15-3, 36-5, 24-8, 51. 1 Ιω. 3, 14). Ως πρώτος θάνατος και πρώτη ανάσταση μπορεί να θεωρηθεί και η μετάνοια, χάρη στην οποία ο αμαρτωλός άνθρωπος αναδημιουργείται σε «θεοειδή» ύπαρξη. Βλ. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 321-322. Για την χιλιετή Βασιλεία, βλ. Κόκορης, Ορθοδοξία..., τ. Γ', Όπ.π., σ. 221-227.

261. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 321.

262. Η χιλιαστική δοξασία, η οποία τοποθετεί τη χιλιετία της Βασιλείας μετά τη Δευτέρα Παρουσία, ονομάζεται «προΧιλιασμός», ενώ η χιλιαστική δοξασία, που θέλει τη Βασιλεία πριν από τη Δευτέρα Παρουσία ονομάζεται «μεταΧιλιασμός». Βλ. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 313.

263. Αντίθετα οι χριστιανοί αναμένουν την ορατή δευτέρα παρουσία του Χριστού. Η Εκκλησία ζει την πνευματική Δευτέρα Παρουσία ως μόνιμη πραγματικότητα. *«Αοράτως ο Χριστός είναι πάντοτε μαζί μας ενωμένος με την Εκκλησία του»* (Ματθ. 24, 29-30. Μαρκ 13, 26. Λουκ. 21,27). Βλ. Αλεβιζόπουλος, Μάρτυρες του Ιεχωβά...,τ. Γ', Όπ.π., σ. 191.

264. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά ερμηνεύοντας τα λόγια του Χριστού *« Η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου»* δηλώνουν πως δεν θα είναι γήινη. Ο Χριστός θα κυβερνήσει από τον ουρανό. Βλ. Παπαδόπουλος, Όπ.π., σ. 215-216.

265. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 313-314. Για την Βασιλεία του Χριστού, βλ. Τρεμπέλας, (19798), Όπ.π., σ. 54-60. Κόκορης, Ορθοδοξία..., τ. Β', Όπ.π., σ. 131-134.